

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

4 серпня 2011 року № 29 (401)

ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК ШЕПТИЦЬКИМ

Пам'ятник митрополитові Андрею Шептицькому та блаженному католицької церкви Климентію Шептицькому постав у їхньому родинному селі Прилбичах, що у Яворівському районі Львівської області. Освячення відбулося на 146-у річницю від дня народження митрополита УГКЦ Андрея. Монумент споруджено біля новозбудованого храму Пресвятої Богородиці.

Архієрейську Божественну літургію, яку очолив архиєпископ Львівський владика Ігор Возьняк, за участю близько ста священиків УГКЦ відслужили біля пам'ятника братам Шептицьким. На урочистості до Прилбич прибули тисячі вірян

Монумент зображує сидячі постаті братів Шептицьких: митрополит Андрей в архієрейських ризах із жезлом у руках і блаженний Климентій у чернечому одязі і з хрестом. Пам'ятник заввишки чотири метри зроблено з натурального каменю – білого вапняку і розташовано на площі 16 квадратних метрів.

За словами автора пам'ятника скульптора Василя Гоголя, ідея спорудження монумента виникла з благословення кардинала УГКЦ Блаженнішого Любомира Гузара десять років тому. Спочатку планували відтворити лише образ митрополита Андрея. Після беатифікації отця Климентія в червні 2001 року під час візиту до Львова Папи Римського Івана Павла ІІ було ухвалено рішення зобразити обох братів. Проект вартістю півмільйона гривень відбувся завдяки фінансовій підтримці львів'янина Петра Писарчука.

"Навіть важко збагнути, наскільки вагома і неоціненна постать митрополита Андрея, – зазначив на урочистостях владика Ігор Возьняк. – Насамперед це Божа людина, великий патріот. Він чим міг, допомагав людям, захищав їх, наражаючи себе на небезпеку. Дбав про людей, навіть коли вже не міг ходити. Наша Церква такої постаті, як митрополит Шептицький, ще не мала".

Під час освячення пам'ятника говорилося і про те, що невдовзі постане монумент митрополиту Андрею й у Львові – до 150-ліття від дня його народження. Як відомо, митрополит Андрей Шептицький (29.07.1865–01.11.1944) – єпископ УГКЦ, із січня 1901 року – митрополит Галицький і архиєпископ Львівський, предстоятель УГКЦ. Климентій Шептицький (17.11.1869-01.05.1951) – архімандрит монахів Студійського уставу. 1945 року очолив УГКЦ. Помер у Володимирському централі. 1996 року отримав звання "Праведник народів світу" – за порятунок євреїв під час Голокосту.

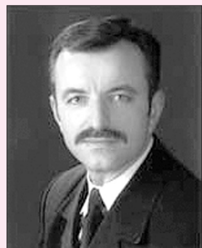
Перший пам'ятник братам Шептицьким стане місцем паломництва не лише греко-католиків, але й усіх православних християн, які шанують подвижницьке служіння Богові та Україні.

За матеріалами ЗМІ

 ПОЗИЦІЯ

БОРОТЬБА ЗА УКРАЇНУ ТРИВАЄ!

Степан БРАЦЮНЬ, Голова Конгресу Українських Націоналістів

Рішення Вищого адміністративного суду означає, що Провідник Організації Українських Націоналістів Степан Бандера і Головнокомандувач Української Повстанської Армії генерал-хорунжий Роман Шухевич тепер юридично не вважаються Героями України. Тієї Україні, якою нині кермують люди, вороже налаштовані до української нації, її героїв, історії, культури. ВАСУ, "не помітивши" чисельних порушень і нехтування нормами права попередніми судовими інстанціями й залишивши без змін їхні рішення, продемонстрував повну заангажованість і залежність українського адміністративного судочинства від чинної влади, сплюндрувавши його остаточно.

Ухвала суду принижує честь української нації, зневажає подвиг не лише Бандери й Шухевича, а й мільйонів Героїв, для яких свобода України була найвищою цінністю і завдяки яким постала незалежна Українська держава. Показово, що саме напередодні 20-ліття Незалежності суд виніс ганебне рішення, аби нівелювати Ідею та Чин наших великих попередників. Це розуміє кожна людина, що носить у серці любов до своєї Батьківщини та дорожить її гідністю.

"Відійде в морок підле і лукаве..." А з ними відійдуть і ті, чия чорна душа, чиї злочинні дії просякнуті ненавистю до України. Проте сьогодні кожний з нас тримає іспит перед історією, перед "мертвими і ненародженими". Якою буде наша відповідь нащадкам, які через століття спитають нас: "ЩО робили ви, українські патріоти, у тривожний для України час, коли убогі духом і розумом люди знущалися над нашими національними святинями, зневажали національних героїв, нашу мову, нашу історію? Чому ви дозволили глум і наругу над ними тут, на українській землі, збезчещеній зайдами та запроданцями?" Й справді, чому?

Не час голосити над Україною та її долею тоді, коли вона потребує рішучих дій. Настала пора захистити її від плюндрування та очистити від нечисті, в якої від нашого гніву має горіти під ногами земля. Сьогодні на знак протесту щодо рішення ВАСУ ми подамо тисячі скарг до Верховного Суду України та стотисячними шеренгами станемо під його стінами в очікуванні справедливого вердикту. Завтра, виявивши національну солідарність, ми захистимо від вакханалії антиукраїнської влади та її опричників кожного українця. Далі розвиток подій залежатиме від нашої відваги та волі до боротьби... Адже реалії тривожні.

Дикі, тупі наїзники розпочали неоголошену війну проти української нації, і наша відповідь має бути адекватною, продиктованою Франковим "Не пора!" Маємо бути свідомі того, що боротьба за Україну триває, і ми з неї мусимо вийти переможцями.

ВАКХАНАЛІЯ

"ТІЛЬКИ ВЛАДА ІДІОТІВ СУДИТЬ СПРАВЖНІХ ПАТРІОТІВ"

На світлині: активісти Конгресу пікетують Вищий адмінсуд. Світлина Богдана Захаряка

Другого серпня 2011 року активісти Київської міської організації Конгресу Українських Націоналістів, УНА-УСО, УНП, ВО "Свобода", а також білоруські опозиціонери пікетували Вищий адміністративний суд України (ВАСУ), де відбувався розгляд касаційних скарг Юрія Шухевича, Віктора Ющенка, Степана Бандери-молодшого та інших щодо рішення Донецького суду про визнання незаконними указів про нагородження Романа Шухевича та Степана Бандери званням Героя України.

У своїх промовах представники політичних партій наголошували, що незалежно від того, яке рішення ухвалить суд, Шухевич і Бандера були, є і назавжди залишаться Героями України, бо такими їх уже давно визнав український народ. Виступаючи перед учасниками пікету, голова Київської МО Конгресу Юрій Шепетюк озвучив гасло КУН: "ТІЛЬКИ ВЛАДА ІДІОТІВ СУДИТЬ СПРАВЖНІХ ПАТРІОТІВ".

Друг Юрій наголосив, що українці день у день пізнають свою правдиву історію. Правда дає народові мудрість і силу. А тому будь-які судилища над українськими патріотами лише засвідчують справжнє плебейське обличчя чинної влади, яка насправді є не що інше, як "раби, підніжки, грязь Москви..." Що в черговий раз і підтвердилося: ВАСУ залишив без змін рішення Донецького апеляційного суду про позбавлення Романа Шухевича і Степана Бандери звання Героя України. Присутні в залі суду це рішення зустріли вигуками "Ганьба!".

Закінчення на 3-й стор.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ЕКСПАНСІЯ "РУССКОГО МІРА" ЯК КЛОУНАДА КРЕМЛЯ

Марія БАЗЕЛЮК

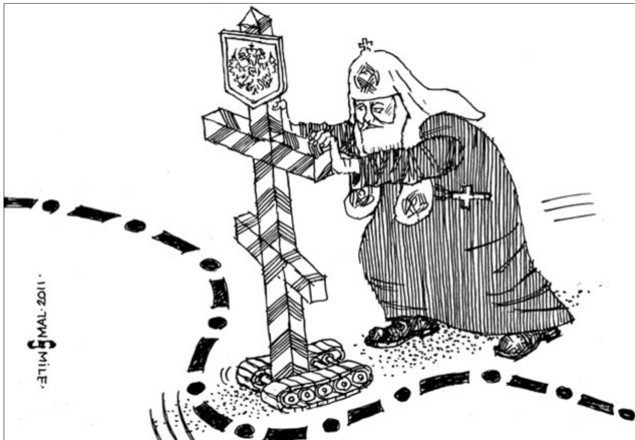
П'ятий візит патріарха РПЦ Кіріла в Україну, що офіційно приурочувався 1023-ій річниці хрещення України-Русі, а насправді – прискоренню нашої з вами інтеграції в "русскій мір", виглядав, як ніколи, бутафорно-клоунадним. Спочатку російський верховний батюшка просвітив нас у святковому патріаршому посланні про те, що начебто "київська хрещальна купіль навіки зв'язала спільною історичною долею єдинокровні народи Росії, України, Білорусі..." і що "незважаючи на земні кордони, які нас розділяють, усі ми є громадянами єдиної духовної Вітчизни – Святої Русі". Щоправда, залишилося з'ясувати, яким чином наша "київська хрещальна купіль" могла зв'язати нас з тим, чого на час її, купелі, апріорі не існувало, – з Росією, тим паче, що на місці її теперішньої столиці лежали суцільні малодоступні нетрі, в яких проживало плем'я андрофагів-людожерів.

Лише через 160 років по тому появилося там поселення Москва, від якого й пішли назви – Московщина, Московське царство, яке у 18 столітті Петро І перейменував у Росію (Российское государство, Русь) , безсоромно присвоївши назву давньої Київської держави України-Русі своєму царству – очевидно, для збільшення віку його "древності". (Дивно, як Московська імперія, долучивши до себе Вірменію, не збільшила свій вік на декілька тисячоліть за рахунок стародавньої рабовласницької країни Урарту. Схоже, нинішні кремлівські правителі не далекі від того, щоб поправити "фактор віку" своєї держави і в такий спосіб).

Інший згаданий вище "меседж" Кіріла взагалі викликає протест і обурення: за жодних умов ми, українці, не погодимося бути громадянами єдиної з Кірілом "духовної Вітчизни" – так званого "русского міра". Надто вже різні в нас світоглядні цінності і мораль...До того ж, ні на чужі землі, ні на чужу історію ми не зазіхаємо. І на "слабоуміє" не страждаємо. Між іншим, патріарх РПЦ начебто обмовився коло пам'ятника Святому рівноапостольному князеві Володимиру, назвавши останнього... Кірілом. Щоправда, тут же виправився. Однак помилка викликала певні коментарі в "добре поінформованих колах". Мовляв, Кіріл у снах і наяву мріє перенести свій осідок до Києва і навіть мав про це розмову з Президентом України Віктором Януковичем, а хто опанує для РПЦ Київський престол, той і до Первохрестителя Русі дорівняється... (Ну, далеко куцому до зайця, проте чого не зробиш в ім'я імперської ідеї, невід'ємної складової кожного російського політика, яким є і патріарх РПЦ.)

Віддаючи належне вихованню підростаючого покоління, особливо тієї його частини, яка здобуває добру освіту, Кіріл зажадав, щоб на його лекції про "русскій мір" у стінах Київського університету імені Тараса Шевченка були присутні ректори українських вищих навчальних закладів. На Банковій це бажання сприйняли як керівництво до дії й керівників ВНЗ, за словами лідера партії "За Україну" В'ячеслава Кириленка, викликали до Києва за рознарядкою – на тлі безпардонного тиску на УПЦ Київського патріархату. Схоже, щоб не осоромитися перед науковою елітою та власними студентами, переважна більшість ректорів під різними приводами спромоглася уникнути повчань Кіріла про те, "як нам інтегруватися в "русскій мір", тож свої рефлексії той виголошував перед символічною за кількістю присутніх аудиторією.

Тим часом ледве не синхронно з українським вояжем Кіріла дивовижне дійство відбувалося в російському місті Владимірі. На своєму "виїзному" засіданні Державна Рада Російської Федерації під головуванням президента Д.Медведєва обговорювала як їй наступного року відзначати... 1150-річчя Російської держави. А ми думали, де ж нам шукати ту саму Росію 988 року, яку так хочуть долучити до "київської хрещальної купелі". Виявляється, за нинішніми кремлівськими хроніками, Росія ще 862 року жила собі й процвітала... Владімірське засідання, присвячене новоявленому "ювілею" російської держави, телеканал "Вести" транслював у повному викладі на всю країну, яка й довідалася, що 2012 рік у Кремлі мають намір оголосити роком російської історії. Академік Чубар'ян гарантував, що з такої нагоди росіяни таки напишуть спільний з Україною підручник історії, в якому буде забезпечено уніфікований підхід до трактування подій, звісно ж, з російських позицій.

Велика роль, як з'ясувалося під час засідання Держради РФ, у святкуванні "ювілею" російської держави й просуванні ідей "русского міра" відводиться однойменному фонду, який має посилити свою діяльність серед українських і білоруських студентів. Їм, схоже, в майбутньому відводитиметься роль холопів при панському столі, а поки що ті з них, які стануть переможцями організованих Росією олімпіад з російської історії, безплатно навчатимуться у престижних російських ВНЗ. Воістину, як сказав свого часу видатний лідер Індії Джавахарлала Неру: "Інтелігенція, вихована колонізатором, буде ворогом власного народу".

Тим часом президент РФ Д.Медвєдєв вважає, що ідеї "русского міра" необхідно поширювати наступально й енергійно, одне слово, нав'язувати їх, просуваючи колоніальну експансіоністську політику, яка в Росії завжди була державною. До того ж, у Владимірі учасники засідання не приховували своїх справжніх намірів щодо України та Білорусі, демонструючи дивовижну одностайність і нуль сумнівів щодо нікчемності спротиву національної еліти цих країн. Утім, мовчання з приводу російських "ініціатив" українських учених, істориків, політологів – усіх тих, кого прийнято вважати інтелектуалами, – м'яко кажучи, дивує. "Хто в Україні відповість на цей вельми небезпечний виклик?", – запитує філософ Ігор Лосєв. Поки що відповідає він один – на сторінках авторитетного часопису.

Сьогодні для України надто тривожний час, щоб її національна еліта, інтелектуали могли не реагувати на виклики часу, навіть якщо вони викладені у формі клоунади. Громадянська позиція та чинний патріотизм нині визначають людину: особистість вона чи загумінкова істота з аспіраціями інтелігента. Гадаю, серед нас таки більше тих, хто сповідує свідомий вибір на користь Нації і Держави. Тільки треба заявити про це вголос...

ГЕРОЯМ – СЛАВА!

ЗАГИНУЛА ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Надсилаю фото зв'язкової УПА "Перепілки" Лідії Слободюк із села Мізюринці Шумського району Тернопільської області, жорстоко закатованої начальником Кременецького МДБ капітаном Кравченком.

Вона народилася 1928 року, а померла мученицькою смертю в жнива 1946 року. Це була навдивовижу хоробра повстанка. Знав її дуже добре, бо вчились в одній школі, дружили в час мого короткого парубкування. Коли я 1943 року вступив в УПА, вона ще не була підпільницею, хоча допомагала повстанцям, як і усі дівчата, харчами, одягом, добрим словом. Стала зв'язковою після приходу червоних "визволителів". Настільки була законспірована, що навіть батьки і сестра не знали, яку роботу вона виконує. Допізна засиджувалась у подруг, пояснювала батькам. Знав про її працю зв'язковою лише брат Федір, сотник УПА. З ним підтримувала зв'язок і… з провокатором Давидом Собчуком, який працював у друкарні міста Кременець, а був уродженцем Мізюринець. Спочатку допомагав повстанцям, передавав друкарський шрифт, папір, фарбу, але попався на горячому і запродав усіх, кого знав. Ліду взяли з друкарською машинкою, яку перевозила з Кременця до Мізюринець. Катували страшно, особливо капітан Кравченко: викололи очі, відрізали вуха, ніс, вирвали груди…

Не виказала нікого. Про її муки розповів один із конюхів на прізвище Багачик, який відвозив тіло в піскарню на околиці міста і там присипав. У тій піскарні й досі лежать тіла десятків замордованих підпільників і вояків УПА.

Зрадника Давида теж судили, але після відбуття терміну з Караганди до рідного села не повернувся, боявся помсти. Під час хрущовської відлиги судили і ката Кравченка. Від нього відмовилася родина, після десяти років тюрми повернувся до Кременця і працював двірником на автовокзалі, жив у колишньої стукачки на присілку Вишневе. Вмер 1981 року.

Лідія Слободюк, яка боролася за Незалежність України і загинула мученицькою смертю за святу ідею, належить до сонму українських героїнь, і пам'ять про неї має жити вічно.

Прошу віддати данину шани відважній дівчині….

Андрій БОБЮК,
вояк УПА з 1943 по 1953 рік,
(псевдо "Кремінь", "Кривоніс")

ФЕСТИВАЛЬ

ВОЛИНСЬКИЙ "БАНДЕРШТАТ"

13–14 серпня у Луцьку, на іподромі, відбудеться фестиваль "Бандерштат–2011". Це п'ятий волинський фест, символом якого є Степан Бандера та ті українські лицарі, що "стали волі на сторожі".

Величавого дійства чекають не лише мешканці Волині. Для участі в ньому, як правило, прибувають патріоти з усіх областей України.

Організатори фестивалю запросили для участі в його концертній програмі гурти "Тартак", "Дивна суміш", "Хорта", барда із Рівненщини Володимира Пастушка, українські команди "Веремій", "Гапочка", "Етсетера", "Широкий лан", "Спалені вітрила", "Вартові" та інші. Крім основної сцени, на фестивалі працюватиме також акустичний майданчик.

На "Бандерштаті" передбачаються зустрічі з ветеранами Української Повстанської Армії, конкурси на кращого стрільця, патріотичні квести, майстер-класи з традиційних українських бойових мистецтв, боді-арт патріотичної тематики. У Луцьку чекають відомих громадських діячів, поетів і письменників, зокрема, Олеся Донія, братів Капранових, Василя Шкляра та багатьох інших. Микола Посівнич презентує книгу фонду "Літопис УПА".

Активну участь у фесті "Бандерштат" візьмуть члени Конгресу Українських Націоналістів.

Власна інформація

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

"МЕЧ ДОБРОМИЛЬСЬКОГО ЗАМКУ"

ТУРНІР

Лицарі тевтонського ордену, середньовічні монахи, литовські бояри і княжа дружина. Представники різних міст України, переодягнені в старовинні костюми, взяли участь у масштабній історичній реконструкції, що відбулася поблизу містечка Добромиль на території замку Гербуртів. Лицарі змагалися між собою у вправності та хоробрості, панянки хизувалися середньовічними костюмами, а куховари готували смачний козацький куліш. Організатори дійства кажуть, що такий рицарський турнір провели з однією метою – привернути увагу до колись величного замку Ґербуртів, який давно перетворився на суцільні руїни. Сподіваються, що після популяризації місцини таки знайдуться охочі вкласти кошти у його відновлення.

Уже через якийсь час серед руїн замку розпочинається справжня битва. Не шкодуючи себе, лицарі важкими мечами і сокирами гамселять одне одного по головах. На полі бою перші "вбиті". Їх оплакують вдови. У той час куховари готують запашний куліш.

Реконструкція вдається на славу. Мер Добромиля говорить: "Лицарський турнір вдалося організувати завдяки підтримці Благодійного фонду Андрія Лопушанського, представники якого закликають до збереження історико-культурних пам'яток".

Замок Ґербурта – це найвище і найвіддаленіше укріплення на Львівщині. Кам'яницю почали будувати у XVI столітті, і завдяки своєму розташуванню вона тривалий час була неприступною для загарбників. Тепер це чи не єдине свідчення про родину Ґербуртів, які згадуються ще у Галицько-Волинському літописі.

Марина ГРИНЬ

СУД ІДЕ!

ЗА ПРАВО НАВЧАТИСЯ УКРАЇНСЬКОЮ

Голова Донецької ОО КУН продовжує відстоювати в суді україномовну школу №111 м.Донецька

28 липня у Ворошиловському районному суді м. Донецька відбулось третє судове засідання за позовом батьків учнів школи №111 м.Донецька з українською мовою навчання. Школа була закрита рішенням Донецької міської ради, натомість батьки та їхні представники оскаржили це рішення в суді.

Як розповіла заступник Голови Конгресу Українських Націоналістів, голова Донецької обласної організації Марія Олійник, що була одним із представників позивачів на засіданні, суд допитав свідків зі сторони позивачів.

Перед початком судового засідання педагоги та батьки учнів школи №111 демонстрували знімки своєї школи і російськомовної школи №101, куди влада збирається перевести 240 дітей. Вони переконані, що перехід в нову школу значно погіршить умови навчання дітей.

Першим свідком у справі допитали директора ЗОШ №111 Світлану Бабенко. З'ясувалося, що вона розпочала підготовку до ліквідації школи без будь-яких офіційних документів, а тільки на основі усних вказівок чиновників. Перший документ до директора школи потрапив після 15 квітня, коли Донецька міська рада ухвалила на сесії рішення про ліквідацію школи, тоді як батьківські збори по класах щодо закриття школи проводились ще 14 січня. Окрім цього, директор не подбала про те, щоб учителі, батьки та учні могли відвідати школу № 101, подивитись на умови навчання у цьому закладі.

Кілька свідків розказали суду, що працівники відділу освіти Петровської райради чинили на них тиск, а також продемонстрували фото, з яких видно, що з переведенням дітей в школу № 101 умови навчання значно погіршаться, а не покращаться.

Також під час цього засідання суду з'ясувалося, що чиновники при обґрунтуванні ліквідації школи № 111 керувались підтасованими фактами, наприклад, що у школі № 111 вугільна котельня, яка забруднює навколишнє середовище (у школі центральне опалення).

Окрім цього, позивачі заявили, що 82 анкети, які нібито написали батьки про перехід дітей в 101-у школу, сфальсифіковані.

"Ці факти свідчать про брутальні методи роботи донецької влади, яка під виглядом економії бюджетних коштів, оптимізації освітніх установ займається звичайною для себе справою – дерибаном комунальної власності", – заявила після засідання голова Донецької ОО КУН Марія Олійник.

Суд оголосив перерву в розгляді справи до 10 серпня.

Прес-служба КУН

"ТІЛЬКИ ВЛАДА ІДІОТІВ СУДИТЬ СПРАВЖНІХ ПАТРІОТІВ"

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Президент України (2005–2010) Віктор Ющенко оскаржить рішення суду про незаконність його указів щодо присвоєння звання Героя України Степанові Бандері та Романові Шухевичу. Про це повідомили в партії "Наша Україна". Подавати скарги до Верховного Суду України мають намір і народні депутати від НУНС. Про це заявив Андрій Парубій, який був у залі судового засідання разом зі своїми колегами Тарасом Стецьківим, Зіновієм Шкутяком, Олесем Донієм і Миколою Кульчинським.

Присутній на процесі син Головнокомандувача УПА Юрій Шухевич зазначив: "Я вважаю, що влада, яка претендує на те, щоб зватися українською, сьогодні себе зганьбила. Що ж до мене, то в жодному разі я не здаюся і обов'язково подаватиму позов у Європейський суд із прав людини". Пан Юрій подякував усім за підтримку свого батька Романа Шухевича та провідника ОУН Степана Бандери.

Боротьба за українських героїв ще далеко не завершена.

Прес-служба КМО КУН

ПРОТЕСТ

РЕФОРМА НА ШКОДУ ЗДОРОВ'Ю

Дніпропетровський КУН протестував проти закриття лікарень

Політичні та громадські організації Дніпропетровська 29 липня провели акцію протесту під стінами міської ради проти медичної реформи, яка призведе до закриття п'яти лікарень міста. Участь у пікетуванні взяли й представники місцевого осередку Конгресу Українських Націоналістів.

Як заявив голова Дніпропетровської ОО КУН Микола Хоменко у своєму коментарі для преси, ця псевдореформа матиме сумні наслідки для городян.

"Я переконаний, що держава повинна турбуватись про здоров'я своїх громадян, натомість сьогодні у Дніпропетровську відбувається зовсім протилежне. Влада, закривши п'ять лікарень міста, значно погіршить ситуацію із наданням медичної допомоги населенню. Ми виступаємо категорично проти такої економії на здоров'ї дніпропетровців", – підкреслив Микола Хоменко.

Прес-служба КУН

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

ВІДПОВІДАЄМО НА ВАШІ ЗАПИТАННЯ

Рубрику "Народний адвокат" діє" веде юрист Марина КОТОК, консультант створеної Благодійним фондом Андрія Лопушанського безплатної юридичної консультації "Народний адвокат" у м.Старий Самбір на Львівщині.

– Я неодноразово звертався до органів місцевого самоврядування з метою отримання публічної інформації, в чому мені було відмовлено, оскільки, мовляв, запит зроблено не за формою. Чи справді існує якась особлива форма для подання таких запитів? – запитує Зіновій Остапчук із Старого Самбора.

– Відповідно до статті 1 Закону України "Про доступ до публічної інформації", який набув чинності 10 травня 2011 року, публічна інформація – це відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка перебуває у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом. Публічна інформація є відкритою, крім випадків, встановлених законом (крім конфіденційної, таємної та службової інформації). При цьому відповідно до статті 19 Закону України "Про доступ до публічної інформації", запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що перебуває в його володінні. Крім того, запитувач має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. Також важливим моментом є те, що письмовий запит подається в довільній формі, але повинен містити обов'язкову інформацію про ім'я (найменування) запитувача, поштову адресу або адресу електронної пошти, а також номер засобу зв'язку, якщо такий є, загальний опис інформації або вид, назву, реквізити чи зміст документа, щодо якого зроблено запит, якщо запитувачу це відомо, підпис і дату за умови подання запиту в письмовій формі. Таким чином, затвердженої законом чи іншим нормативно-правовим актом обов'язкової форми звернення не існує. Проте, з метою спрощення процедури оформлення письмових запитів на інформацію особа може подавати запит шляхом заповнення відповідних форм запитів на інформацію, які можна отримати в розпорядника інформації та на офіційному веб-сайті відповідного розпорядника. Разом з тим, слід пам'ятати про те, що усі ці форми не є обов'язковими, а тому відмова у наданні публічної інформації на підставі недотримання форми звернення є незаконною. Важливо також те, що у разі відмови розпорядник інформації має оформити її у письмовому вигляді із зазначенням мотивів такої відмови. При цьому, особи, на думку яких їхні права та законні інтереси порушені розпорядниками інформації, мають право на відшкодування матеріальної та моральної шкоди в порядку, визначеному Законом.

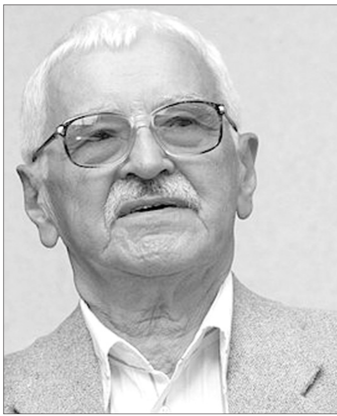
– Я працюю двірником. Зараз ситуація склалася так, що двірників є менше, ніж це необхідно для прибирання визначеної території, тому на нас покладають значно більше обов'язків, ніж людина реально може виконати. Крім того, підприємство не забезпечує двірників необхідним знаряддям праці в достатній кількості. Чи законні дії керівництва підприємства? – з таким запитанням звернулися Марія Плитич і ще чотири її співпрацівники.

– Питання щодо норм виробітку двірників регулюється наказом Державного комітету України по житлово-комунальному господарству від 4 серпня 1997 р. N 59, яким затверджено Типові норми часу та норми обслуговування для робітників і виробничого персоналу, зайнятих утриманням житлового фонду. Так, відповідно до положень цього наказу, норми часу та ручне прибирання територій домоволодінь встановлені диференційовано для територій з удосконаленими покриттями (заасфальтовані, покриті бруківкою), неудосконаленими (щебеневі, булижникові) і територій без покриття в залежності від класу цих територій. Самі території, які необхідно прибирати, класифіковано залежно від інтенсивності руху пішоходів на три класи: 1 клас – до 50 люд.-год., 2 клас – від 50 до 100 люд.-год., 3 клас – вище 100 люд.-год.

Також визначено розмір площі, яку належить прибирати одному двірникові за день: у місті Києві і містах обласного підпорядкування – 3800–5000 кв.м, в інших містах – 3600–4600 кв.м залежно від класу території. Крім того, визначено, що двірник повинен бути забезпечений інвентарем, зокрема, віником, лопатою, совком, відром та іншими інструментами (перелік наводиться в наказі), а також двірникам має видаватися спецодяг, у тому числі, рукавиці, спецкостюм, чоботи, жилет і т.п.

ДО 20-РІЧЧЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

ПРЕЗИДЕНТИ УКРАЇНИ

Євген СВЕРСТЮК

У XX столітті на вівтар України було принесено більше крові, ніж в усі попередні сторіччя. І принесено свідомо в жертву, і пролито у стратегічних битвах чужих вождів, які завжди боялися українського повстання. Вони розуміли, що усі превентивні заходи і системні чистки не знімають "українського питання".

Але нація раптом повстає, як фенікс, з попелу.

Для комуністів і комсомольців, які проспали розпад СРСР, незалежність України в 1991 році "з неба впала". Сама, без зусиль. Засліплені ідеологічними міфами, вони не розуміли, що валиться без війни те, що в їхній свідомості вічне.

Воно розвалилося у війну 1941-го, але той факт тривалістю три роки був замазаний словами "тимчасова окупація" і згладжений перемогою у війні. Він не був глибоко усвідомлений.

Не усвідомлений глибоко і факт розпаду імперії в 1991 як подія остаточна і безповоротна. Нинішній Кремль силкується реставрувати імперські структури і форми, забуваючи головне: людські ресурси, як найдешевший будівельний матеріал, вичерпано, а теперішній матеріал і недостатній, і непридатний для монструозних побудов.

Залишилася Україна після розвалу тюрми кругом обкраденою і духовно зубожілою.

Референдум 1 грудня 1991 року, коли 90 відсотків українців проголосували за незалежність, був чудом, в яке не повірили в Кремлі. Приховати не змогли. Не зрозуміла, не усвідомила того і політична верхівка в Україні. Цілком достатня підстава для того, щоб усунути ту верхівку від керівництва. Але її не було ким замінити.

"Геть Масола й Кравчука", – скандували студенти в час пам'ятної голодівки 1990 року. Хтось пропонував замінити Масола… Фокіним, його заступником… Все-таки "менше зло"…

Леонід Макарович Кравчук – секретар ЦК КПУ з ідеології в апараті ганебної пам'яті Щербицького, став першим Президентом України.

Чи розумів він, на яку історичну висоту винесла його доля? Як і більшість партапаратників, він відчував, що йому доведеться грати роль у чужому спектаклі. Цього разу – першу роль! І то після звичної прислужницької третьої ролі…

В емоційній пам'яті закоренилася відчуженість до національних символів, які тепер доведеться представляти. Але допомагали мобільні навички пристосування до змін політичного курсу партії. Характерно, що більшість посткомуністів, винесених в незалежній Україні на високі посади, схилялися в серці своїм перед своїми ідеалами і не схилялися перед національним прапором. Але амбітність теж робила свою справу.

Кравчук не раз сперечався, що він не є другим Президентом України після Михайла Грушевського, а першим Президентом незалежної України. То було трохи дивно, бо стояти другим після Грушевського – то висота. Для тих, що знають, хто є Грушевський… Але ЦК не визнавав історії України 1917–1919 років. Не визнавав і IV універсалу Центральної Ради.

До честі Кравчука він зрозумів, що совєтська імперія розпалася безповоротно, і майбутнє наше – в незалежній Україні. Не можна ставити йому в докір того, що не було в нього того непохитного духу, який ціхував великих попередників в історичному ряду.

Він зіграв цілком пристойно свою роль в історичному акті розпуску СРСР в Біловезькій Пущі, і не наша справа вгадувати його переживання. Формальні акти скріплення незалежної держави він підписував належним чином.

На хвилі національного піднесення він підтримував українізацію державних інституцій і належно представляв Україну на міжнародній арені. Але як тільки доходило до великих ризикових кроків, які вимагали безкомпромісності і принциповості, без чого держава не постає, то тут Президента не було.

Звичний послух перед Кремлем, солідарність з колегами з партапарату і узвичаєна безвідповідальність перед своїм народом. "Свої" розкрадали "народну власність", а народ працював по суті без зарплати і пенсій, дисидентам пропонували знущальні компенсації, а Кравчук заспокоював: "Маємо те, що маємо".

Перед виборами була ситуація типова для постколоніальних країн: нема ким замінити!

Суперник – Кучма вважався промосковським кандидатом, отже у Кравчука були всі шанси на другий термін, якби він цього дуже хотів і не боявся. Імідж першого Президента дуже знизили його подальші службові ролі, що дали привід запідозрювати, що він не зовсім розумів, на яку висоту його винесла історична хвиля.

Леоніда Даниловича Кучму проштовхнула промосковська команда, в якій виділився Табачник. В його оточенні були виключно службісти московської школи, перевірені (включно з майором Мельниченком).

Але швидко, уже в кабінеті Президента України, він зрозумів, що це крісло зобов'язує його бути Президентом і боротися за свій престиж.

То стало важливим відкриттям для українського суспільства: кожен в кріслі Президента України вчиться бути лідером незалежної держави. "Закон крісла". І друге: малодушна амбівалентність поступово переростає в певність, що "сезонний проект" Українська держава має під собою незримий фундамент, а над собою – якийсь могутній вітер історії.

Леонід Кучма вивчає українську мову, знайомиться з українською історією і відчуває потребу вголос промовити "Україна – не Росія". Книжка його написана російською мовою і передусім для росіян, в свідомість яких не вкладається поняття незалежність України – навіть десять років після того, як Росія офіційно визнала ту незалежність.

Це активізує опір Президента – уже після того, як він фактично здав інформаційний простір і підтримав в Україні вщілу тоталітарну інституцію РПЦ. Він відчував дальше посилення тиску – після кожної поступки. Кремль відчув опір – і пустив у хід касетний скандал та запускав інші скандали.

Дуже вдалим самозахистом було запрошення в Україну у 2001 р. Папи Івана Павла II. Весь світ тоді явно відчув, що Україна – не Росія. Але головне, що це дуже відчув український народ, в якому почали оживати духовні сили і наростати енергія протесту. Гасло "Україна без Кучми" означало несумісність духу України з духом насильства і обману влади Кучми–Медведчука.

Ганьбою на ім'я другого Президента впали його антиукраїнські погромні акції на Софійській площі в 1995 р і біля пам'ятника Шевченкові 2001-го, а особливо вбивства журналістів. Їхньою кров'ю написано нагадування: "За все будеш платити… Платити дорого і довго…".

Третій Президент України Віктор Андрійович Ющенко прийшов на хвилі заперечення Кучми і його крутих методів, запозичених у кремлівського вчителя.

Він мав репутацію українського прем'єра, що налагодив виплату зарплат і підтримував культуру. Він почав свій похід від Співочого поля, прийнявши благословення матері. Нарешті, народ мав кого ідеалізувати.

Віктор Ющенко мав пристойну і прозору біографію, культурну дружину, з якою зручно зустрічатися з іноземцями, мав культурний вигляд президента європейського типу. Він виступав змістовно і вільно, що було рідкістю в посткомуністичних країнах.

Його суперник мав за собою "адмінресурс" і кримінальне минуле. До того ж він став улюбленим героєм анекдотів.

Але російські ЗМІ та політтехнологи зуміли створити емоційний образ ворога і навіть зображували Ющенка в есесівській уніформі, тоді як Янукович був "свій".

Перед виборами боротьба була до краю напружена. Щоправда, вона була передусім емоційною боротьбою "проти", більшість голосувала або проти Януковича, або – проти Ющенка. Кремль робив для "свого" все можливе і неможливе, не криючись.

Кандидат у Президенти мав дивну властивість відштовхувати прихильників. У штабі Ющенка не можна було зрозуміти, чи працюють вони за нього, чи проти. Сам він, коли не рахувати позитивних публічних виступів, нічого не робив, щоб завоювати собі прихильників. Але на його заклик до народного протесту проти фальсифікації зібрався Майдан.

Почалась Помаранчева революція. Тільки сліпий і засліплений злістю не розумів, що це справжня національна революція, не заплямована брутальним насильством та участю кримінального елементу.

На тій прелюдії Ющенкового президентства треба зупинитися, бо та історія не менш важлива, ніж саме президентство. За виборами в Україні стежив увесь світ: мало відома світові Україна засвітилася в протистоянні авторитаризму, фальсифікаціям і посткомуністичній облуді!

Декілька тижнів весь світ стежив за ненасильницькою стоїчною боротьбою нової демократії за право і свободу. Україна завоювала симпатії Заходу і виросла у своїх власних очах. Самоорганізація Майдану, людська жертовність і солідарність – то була демонстрація прихованих сил нації, що відвернулася від скверни комуністичного минулого. Так було на святі Майдану.

Будні важко хворого українського Президента почалися на "олімпі", залишеному Кучмою. Але за специфічних обставин: президент Росії двічі офіційно привітав з перемогою Януковича, а вже за третім разом привітав Ющенка. Усі його вороги залишилися на своїх місцях і оформлялися "друзями". Йому потрібна була добірна команда державних мужів.

Натомість він був оточений "любими друзями", які знайшлися на трибуні Майдану, задекорувавшись помаранчевими стрічками. Вони приєдналися до третьої телеграми Путіна.

Такий ґрунт під ногами був у Президента, який позиціонував себе українським і задекларував свою ліберально-демократичну платформу. Обидві позиції в посткомуністичній Україні беззахисні під обстрілом агентури Кремля. Більшість народу хотіла бачити караючий меч в залізній руці.

Треба визнати, обидві позиції він зберіг попри все до кінця. Таємницею (для мене) є його радники, які готували списки "героїв України", утримували від потрібних кроків і заохочували до непотрібних.

Очевидно, всупереч їм було запрошено в Україну Вселенського Патріарха Варфоломея, що було подією історично необхідною і своєчасною. Жодною таємницею не є систематичне блокування Путіним важливих зовнішньополітичних починань Ющенка і добре підготовлена система дискредитації Президента України.

Річ у тому, що демократична Україна ставала привабливою для демократичних сил Росії і дуже небезпечною для Кремля. Ющенко не йшов на загострення стосунків, але тримався як Президент незалежної держави. Було пущено в хід усі засоби дискредитації його імені.

Параліч влади в Україні – найбільше досягнення Путіна.

Але тут треба сказати про народ, якому належала спадщина і традиція Майдану.

Народ суворо запитує Президента і владу: що ви зробили, щоб зберегти позицію? Питання правдиве.

Справедливо буде поставити і народові запитання: що ви зробили після того, коли розійшлися з Майдану?

Як ви реагували на те, що героїня трибуни, обминувши свою помаранчеву стрічку і національний прапор, створила власний прапор з червоним сердечком?

Як ви відгукнулися на те, що з помаранчевого "моноліту" відділилася партія під дамським іменем?

Чи запитали ви, які політичні і моральні підстави такого поділу?

Чи цікавилися ви, яку національну програму має ваш кумир, не причетний ні до української культури, ні до історії, ні до соціальних доктрин?

Ви були зачаровані її критичним хистом, і це цінується в політичному клубі. Але коли ви побачили, як діє цей талант, на повну силу засвітившись в боротьбі проти легітимного Президента вашої країни, системно обстрілюваного з Кремля, то що ви робили?

Нарешті, після гідного виступу вашого Президента у загроженій Грузії 2008 року ваш кумир, об'єднавшись з комуністами і регіоналами, виступає за імпічмент Президенту України.

Пам'ятаєте? Чи принаймні догадуєтесь, чий то план?

Журналісти в незалежній Україні ще ніколи не мали такої свободи, як після Помаранчевої революції. Хіба не ясно було всім, що помаранчева команда мала кількісно малі переваги над партією регіонів і комуністів, а отже вся її сила в єдності?

Хіба не ясно було, що об'єднання має бути за всяку ціну навколо легітимного Президента?

Усі знали: він отримав портфель, в якому бомба затриманої дії: безправний президент в посткомуністичній країні не викликає поваги. До того ж він не має надійної команди. Але політична свідомість диктує імператив єдності, і це досягається за відсутності принципових розбіжностей в демократичному таборі.

Будь-які хиби, слабкості, ляпсуси, невдачі його в цій ситуації дрібніють перед обличчям неминучої поразки.

Навіть середній обізнаний журналіст пам'ятає, що слабкість влади і суперечки в нестабільній державі – це радість для її ворогів, які намагаються це "внутрішньою неспроможністю", і зрештою, причиною зовнішньої "допомоги народові".

Демократична Україна після Помаранчевої революції мала безліч явних і прихованих смертельних ворогів.

А прем'єр цієї держави вважала найбільшим своїм ворогом Президента! Чи можна це зрозуміти в рамках здорового глузду? Я не чув голосу журналістів, які апелювали до здорового глузду.

Але я чув голоси журналістів, які після поразки винуватили виборців, які не підтримали самогубця з червоним сердечком!

Самогубця, звичайно, треба рятувати. Але що робити, коли він хоче виступати від імені всієї демократичної України, а отже і від вашого імені?

Команда четвертого Президента Віктора Федоровича Януковича прийшла без допомоги троянського коня. Вона вільно ввійшла через готову щілину в демократичному таборі і від самого початку зневажливо відкинула весь реквізит попередньої влади, вона переможно виставила свої очевидні переваги: монолітну єдність партії влади і олігархів.

Ту стабільність і дієздатність вона продемонструвала одразу підписанням харківських угод з Росією. Що було сприйнято більшістю народу України як початок зневаги Конституції і національної капітуляції.

Поступово це дійшло і до самого Президента і охолодило його запал заперечувати попередника у всьому. Логіка фактів вимагала від Президента України самоповаги і послідовності, чи, як він каже, національного прагматизму.

З національним у нього не складаються стосунки – за характером виховання. Українофоб на посаді міністра освіти, музикант у ролі міністра культури і цілковита відсутність людей культури в уряді – це обличчя нової влади.

Потрібні економічні реформи. Потрібна судова реформа. Потрібна…

Усе це важко, але можливо. В команді Януковича нема кому розуміти, що в Україні насамперед потрібно підняти культурну стелю, просвітити і гуманізувати владу. Інакше усі культурні верстви суспільства залишаться в опозиції до влади – просто в силу свого становища і природного опору деградації.

А молодь, ініціативна і діяльна, втікає за кордон, знизивши свої амбіції до побутового влаштування свого життя. Немає віри, що бездуховна і безнаціональна влада ненароком створить умови для розвитку.

Четвертий Президент певен, що він прийшов на десять років.

Він укріплює і розширює Партію регіонів так, як укріплювали КПРС – за його ж участю. Він пам'ятає, що опозиції не повинно бути. Але він не знає, як при цьому забезпечити громадянські свободи, оживити громадські організації, відкрити простір народній ініціативі і викликати промінь радості і надії.

Півтора року авторитарного керівництва показало, що удавана орієнтація на європейські цінності, за браку пошани до національних цінностей створює ту патову ситуацію, коли політична воля без високої мети не дає позитиву.

Історія запам'ятовує імена, пов'язані, що б там не казали, з мужніми кроками.

Хрущов був і є тим, хто звільнив мільйони політичних каторжан. Перший Президент України Кравчук відвернувся від комунізму і поставив історичний підпис під розпуском СРСР. Кучма показав, що навіть випадкова людина на посту Президента України вчиться захищати національні інтереси держави.

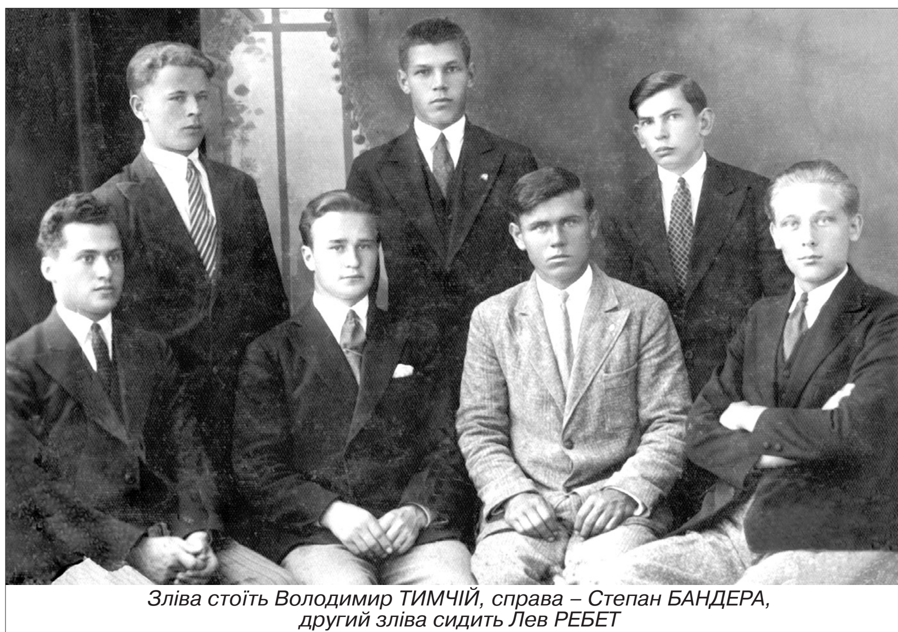
Нарешті, Ющенко довів, що український Президент, загрожений ворожими силами, все ж таки може повертати своєму народові історичну пам'ять і мову, вільну від комплексів рабства. Але без оточення мужів державних йому не встояти.

Від Віктора Януковича Україна чекає чуда переродження гонителя Савла на апостола Павла, переконаного в істині християнства. В іншому випадку йому суджено підтвердити істину, що історія не визнає повернення в минуле.

"Українська правда"

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

ПОСТАНЕ ПАМ'ЯТНИК ВОЛОДИМИРОВІ ТИМЧІЮ-ЛОПАТИНСЬКОМУ

Зліва стоїть Володимир ТИМЧІЙ, справа – Степан БАНДЕРА, другий зліва сидить Лев РЕБЕТ

Цього року будемо відзначати 100-літній ювілей Крайового Провідника ОУН Володимира Тимчія-Лопатинського. З цієї нагоди Стрийська районна рада проголосила 2011 рік роком Володимира Тимчія-Лопатинського, а районна організація КУН, очолювана другом Миколою Магасом, і Грабовецька сільська рада, очолювана паном Тарасом Куньком, вирішили у рідному селі Провідника встановити величний монумент.

Багато щирих патріотів сприяють втіленню цього проекту в життя.

Безплатно працює над пам'ятником скульптор Ярема Мисько.

Особливо відзначимо депутата обласної ради друга Зіновія Карпінського, який вже зробив перший внесок на побудову пам'ятника.

Володимир Тимчій народився 28 жовтня 1911 року в селі Грабовець Стрийського району. Батько Іван був професійним військовим австрійського війська, служив на теренах Чехії штабс-фюрером (командиром чоти). Мама Марія вела велику сільську господарку і виховувала дітей, яких у неї було семеро.

1932 року Володимир закінчив Стрийську гімназію і вступив до Львівського університету. Ще в гімназії він активно працював в українських організаціях – "Просвіті", "Рідній школі", "Пласті", Юнацтві ОУН. Пізніше обіймав відповідальні посади в ОУН: організаційного референта повітового, а потім окружного проводу Стрийщини, організаційного референта Крайової екзекутиви на ЗУЗ і, нарешті, Крайового Провідника та члена Революційного проводу ОУН. За активну політичну діяльність польський режим неодноразово кидав Володимира Тимчія до в'язниці, зокрема, й до табору у Березі Картузькій.

Очоливши Крайову екзекутиву ОУН, Тимчій-Лопатинський зміцнював і розширював організацію, віддав наказ створювати в краю загони самооборони та організував військові вишколи. У вересні 1939 року ці загони захистили місцеве населення від мародерства і звірств польської армії та поліції.

Крайовий Провідник Володимир Тимчій-Лопатинський двічі зустрічався в Римі з головою ПУНу полковником А.Мельником, але не зміг схилити останнього до проведення кадрових змін та переходу до активної боротьби з розрахунком на власні сили. У лютому 1940 року Тимчій зумів домогтися скликання у Кракові Конгресу керівних діячів ОУН, на якому було вирішено створити новий центр організації.

Невдовзі після створення революційної ОУН Тимчій-Лопатинський разом із Зенею Левицькою, Микитою Опришком та Теодором Оленьчаком повертався в Україну з наміром підняти повстання проти більшовицьких загарбників. Після переходу кордону їх помітили чекісти-прикордонники і почали переслідування. В селі Устиянові (повіт Устрики Долішні) відбувся бій і, щоб не опинитися живими в руках НКВД, хоробра четвірка підірвала себе гранатою.

Український народ гідно вшанував пам'ять славного Провідника, уклавши про цю подію пісню-баладу "Як Лопатинський з-за кордону…" і насипавши пам'ятну могилу в с. Устиянові та у рідному селі Грабовець.

Упродовж багатьох років ця пісня гріла серця не тільки членів ОУН і УПА – учасників національно-визвольної боротьби. Її співали прості люди в усій Галичині навіть в часи існування СРСР, співають і зараз.

Звертаємося до членів Конгресу Українських Націоналістів і до всіх, хто бажає вшанувати пам'ять борців за волю України, з проханням зробити і свій внесок у справу увіковічнення героїчної постаті Володимира Тимчія-Лопатинського на рідній землі.

Для спорудження пам'ятника Володимиру Тимчію-Лопатинському у с.Грабовець кошти накопичуються на розрахунковому рахунку:

Благочинний Фонд спорудження пам'ятника "Борцям за волю України" у м.Львові, ЄДРПОУ 20806455, рах. 26002010278, Перша ЛФ ПАТ "Кредобанк", МФО 325365 з поміткою "Добровільна пожертва на пам'ятник В.Тимчію-Лопатинському".

Дякуємо за Вашу жертовність!

Скульптор Ярема МИСЬКО завершує творити пам'ятник

Провід Львівської ОО КУН

ТУТ ГАРТУЄТЬСЯ ЮНЬ

ЧЕРНІВЕЦЬКІ НАЦІОНАЛІСТИ ВІДВІДАЛИ "ЧЕРВОНОДІБРОВСЬКУ СІЧ"

28 липня представники обласного проводу Чернівецької організації Конгресу Українських Націоналістів відвідали дитячий табір "Червонодібровська Січ", розташований у Глибоцькому районі на Буковині.

Голова Чернівецької ОО КУН Віктор Лютик розповів, що Конгрес є одним із засновників цього оздоровчо-спортивного табору для дітей та молоді. Співпраця з організаторами табору – Чернівецькою федерацією національних лицарських єдиноборств і Федерацією фрі-файту та контактних єдиноборств також триває вже не один рік. Цього року Конгрес посприяв виділенню спонсорських коштів для забезпечення харчування дітей.

У таборі відпочивають, проходять фізичний та духовний гарт діти із різних куточків України, багато із них – сироти. До програми занять входять спортивна підготовка за системою козацьких єдиноборств, патріотичне і духовне виховання на християнських засадах.

На території Січі є діюча церква. Таборовики також вивчають українську історію, традиції та народні ремесла.

Прес-служба Чернівецької ОО КУН

ПОГЛЯД

СТАНЬМО НА ЗАХИСТ ЗЕМЛІ!

Володимир БОРЕЙЧУК,
член Президії Головного
Проводу Конгресу
Українських Націоналістів

Яку чергову пастку підготували селянам Верховна Рада та Уряд Азарова, прописуючи так званий завершальний етап реформи в аграрному секторі економіки України?

За роки незалежності українці пережили багато реформ, більшість з яких були спрямовані на пограбування нашого народу, нечуваного збагачення окремої касти олігархів. Пригадаймо, як проходила приватизація державного майна. Тоді, коли держава гарантувала, що кожен громадянин України стане власником 1/52 мільйонної частки державного майна, яке було створено важкою працею декількох поколінь українців, майном заволоділи через різні шахрайські схеми кілька десятків олігархів, більшість яких не є етнічними українцями. Решта громадян залишилися з голими приватизаційними папірцями.

Для реалізації цього злочину шляхом банкрутства було знищено високотехнологічні і наукоємкі галузі промисловості України.

Реформування галузей освіти, охорони здоров'я, пенсійної реформи тощо призвели до повернення корупції в освіту, охорону здоров'я, значного підвищення пенсійного віку для жінок і чоловіків та суттєвого зменшення пенсій. Ухвалення Податкового кодексу призводить до знищення малого та середнього бізнесу, масового безробіття. Реформування Збройних Сил України призвело до знищення боєздатності української армії, втрати ядерної зброї та ядерного статусу держави.

Але найбільшу загрозу для нас українців і держави несе новоспечений Верховною Радою і Урядом Азарова заключний етап реформи в аграрному секторі економіки України. Неозброєним оком видно, що ця реформа спрямована на те, щоб за безцінь забрати в українських селян землю і передати у довічну власність олігархам-латифундистам, які вже сьогодні, за відсутності Закону про ринок землі, через різні шахрайські угоди та схеми заволоділи сотнями тисяч гектарів українських чорноземів.

Внаслідок такої підступної політики влади села приречені на вимирання. Адже новоспечені олігархи-латифундисти безсоромно експлуатують і виснажують нашу землю, засіваючи її монокультурами: ріпаком, соняшником тощо та отримуючи надприбутки. Це призвело до масового безробіття селян, позбавило їх будь якої перспективи. Вони масово поневіряються по інших державах, заробляючи кошти на прожиття. До такого жалюгідного стану селян довели навмисне, щоб за безцінь забрати їхню землю. Бо в каламутній воді легко зловити рибку.

Ніхто не заперечує, що земля має бути товаром і має бути ринок землі, яка має мати відповідну, не нижче світової ціну. Проте, чи готова законодавча база для цього, чи усунуто грубі порушення чинного законодавства при проведенні першого етапу реформування в аграрному секторі економіки, започаткованого в кінці 90-х років минулого століття.

Чи готові ми довірити нинішній владі торгувати українськими чорноземами?

Адже вже сьогодні, за відсутності ринку землі, в повному обсязі діє тіньовий ринок, який "кришують" представники влади, як це відбулося на Хмельниччині в Летичівському та Новоушицькому районах, де були спроби продати великі ділянки землі за безпосередньої участі голів районних держадміністрацій.

Тепер згадаймо, з якими порушеннями чинного на той час законодавства проходив перший етап реформи в аграрному секторі.

У той час була інша влада. Був добрий Земельний кодекс України та Указ Президента Л.Кучми "Про невідкладні заходи щодо прискорення реформування аграрного сектора економіки", але грубих зловживань зі сторони владної номенклатури уникнути не вдалося. Вони даються взнаки вже сьогодні. Адже велика кількість селян не отримали законно належних їм земельних та майнових паїв.

Натомість в списки на отримання земельних паїв були включені сторонні особи: родичі та близькі державних чиновників.

Злочинним шляхом, порушуючи п.2 ст.6 Земельного кодексу України, влада позбавила права отримати земельні частки-паї працівників соціальної сфери на селі, а це працівники освіти, охорони здоров'я, культури тощо. На справедливі звернення працівників цієї категорії виділити їм передбачену законом землю владна верхівка безсоромно не реагувала.

Розроблений план захоплення українських земель реалізовувався через знищення технічних засобів у селах, цукрових заводів та інших підприємств переробної промисловості, банкрутства КСП через заставу землі та майна в банках, знищення поголів'я худоби та руйнації тваринницьких ферм.

Сьогодні ми вже пожинаємо плоди цього злочину. Наші продовольчі ринки завалені імпортними, неякісними, а часто небезпечними для здоров'я товарами, ціни на які значно вище світових.

Дуже важливим є визначення стартової ціни на нашу землю. Адже вже сьогодні засоби інформації нав'язують нам ціну одного гектара землі, на порядок нижчу середньої світової ціни на землю.

Чому так? Ціни у світі на золото, срібло, нафту, газ, метал приблизно одинакові і в Україні, і Ізраїлі чи США. А землю – нашу годувальницю, яка є найціннішим багатством, намагаються продати за безцінь. І це притому, що в світі панує продовольча криза. В цих умовах аграрний бізнес є найперспективнішим. Не випадково подейкують, що в США та Ізраїлі є багато охочих за безцінь скупити нашу землю.

Питання земельних відносин вимагають прискіпливого вивчення і обговорення в суспільстві, а головне – приведення у відповідність до чинного на той час законодавства проведення першого етапу реформи в аграрному секторі України, для чого необхідно залучити правоохоронні органи, СБУ та Генеральну прокуратуру. Адже допущені чиновниками злочини не мають терміну давності.

На мою думку, перед тим, як започаткувати ринок землі, необхідно вжити ряд заходів, а саме:

– Провести інвентаризацію земель, визначити правовий статус окремих ділянок, зокрема тих, що можуть бути об'єктами товарно-грошового обігу. Особливу увагу звернути на ті ділянки земель, які були вилучені із земель сільськогосподарського призначення;

– Законодавчо закріпити, що корисні копалини в надрах землі, яка вже не є власністю держави, належать державі;

– Кабінету Міністрів України оцінювати землю за світовими цінами;

– Заборонити дарувати землю стороннім особам, які в такий спосіб купують землю через тіньовий ринок, у той час як Верховна Рада продовжила мораторій на продаж землі до першого січня 2012 року;

– Президенту України дати доручення Генеральній прокуратурі та СБУ провести перевірку на відповідність до чинного законодавства організацію і проведення реформ в аграрному секторі економіки за весь період реформування і усунути виявлені недоліки;

– Оприлюднити перелік осіб і суми бюджетних коштів, які були виділені їм на підтримку аграрного сектора економіки за останні п'ять років, включно з 2011 роком;

– Провести розпаювання землі та майна спеціалізованих сільськогосподарських господарств, які втратили цей статус;

– Усунути монополію посередників на експорт сільськогосподарської продукції, у тому числі зерна;

– Створити рівні умови усім виробникам сільськогосподарської продукції для реалізації її на експорт за світовими цінами без посередників;

– Законодавчо визначити, що землю можуть купувати лише громадяни України, які постійно проживають в Україні з 1991 року, не змінюючи громадянство;

– Громадяни України з подвійним громадянством не мають права купувати землю, а брати лише в оренду;

– Іноземні громадяни землю не мають права купувати за винятком етнічних українців та їхніх нащадків, які вимушено емігрували від тортур комуністичного тоталітарного режиму;

– Верховній Раді продовжити мораторій на продаж землі до законодавчого впорядкування усіх земельних відносин, які стануть бар'єром для можливих зловживань при впровадженні ринку землі.

Шановні українці!

Україна почне відроджуватися, коли буде забезпечено розвиток села, а не його знищення. Вільна праця на власній землі при всебічній підтримці держави – це кредитна та інвестиційна політика, створення власних ринків збуту, сприяння експорту продукції, зміна податкового законодавства з метою скасування грабіжницьких податків і поборів. Податок має бути єдиним на землю і такий, який би дав можливість відтворювати і розвивати виробництво.

З розвитком сільськогосподарського виробництва постає потреба в його переоснащенні, а значить – у розвитку сільськогосподарського машинобудування, переробної промисловості, в нових технологіях зберігання та переробки продукції.

Названі галузі не можуть розвиватися у відриві від металургійної, вугільної, хімічної промисловості та інших. У свою чергу це вимагатиме розвитку нових технологій, впровадження наукових відкриттів.

Отож розвиток сільського господарства послужить тією критичною масою, від якої почнеться ланцюгова реакція економічного зростання України. Для цього потрібна політична воля керівників держави, згуртованість навколо національної ідеї для побудови сильної незалежної Української держави. А зростання економічної могутності дасть можливість поліпшити добробут народу.

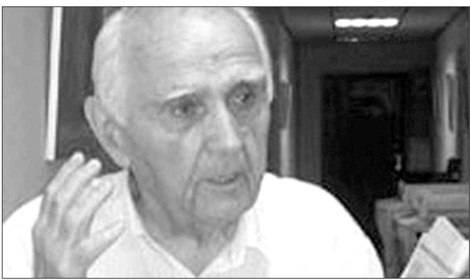
Земля – це той рубіж, за який відступати не те що не можемо, але й не маємо права ні перед нинішнім, ні перед майбутніми поколіннями українців. Українська, найкраща у світі земля має належати українцям. Упродовж тисячоліть наші предки захищали її від різних зайд. Вона густо полита українською кров'ю, встелена могилами наших предків, у ній зберігається наша древня історія, вона – наша годувальниця. Ми будемо вільними людьми лише на своїй землі.

Сьогодні Янукович, Литвин і Азаров намагаються без бою, за безцінь віддати нашу землю.

Станьмо на її захист!

НОТА БЕНЕ

Степан СЕМЕНЮК

СВЯЩЕНИК ЧИ ПОЛІТРУК?

З приводу виступу патріарха РПЦ Кіріла на IV Асамблеї "Русскоґо міра"

Для ясності почнемо з мовного питання. "Русский" українською мовою перекладається, як і іншими мовами, як "російський". Цієї засади будемо дотримуватись у наших думках. Отже, створений патріархом Кірілом "русскій мір" – це "російський світ". Так це сприймають і розуміють у цілому світі, так належить сприймати й у нашій статті.

"Русский", "російський", "Росія" – це спадкоємство і синоніми Московії, Московського князівства, так само, як Україна є спадкоємницею і синонімом Русі (Київської Русі). Політичний термін "Росія" появився в Московському князівстві щойно в другій половині XV ст. А назви "Русь" і "Україна" існували одночасно (і паралельно) віками. Жоден з московських князів не називався "русским". Російський історик Ґ.Ґеорґі пише: "*російська або великоруська народність оформилась в 14–15 ст., у час зростання значення Москви і поступового об'єднання довкола неї місцевих груп населення Північно-східної і Північної Росії*".

(Термін-назва "Русский", "Россия", що появився в Московщині в другій половині 15 ст., має таке відношення до РУСІ, як, скажімо, назва "Франція" до Німеччини, бо походить від назви германського племені франків.)

Патріарх Кіріл у своєму виступі оголосив, що "*Російський світ народився багато віків назад на берегах Дніпра (...), 862 рік вважається точкою відліку буття російської цивілізації, (...), 988 рік є початком Російської Церкви*".

Тут є два питання – державотворче і релігійне, церковне. Поки що облишимо дату – 862 рік, бо вона має опосередковане відношення до Русі-держави і до прийняття Володимиром хрещення 988 року.

Сьогодні годі визначити час створення Української держави РУСІ – Київської Русі. Вже лодії Кия появлялись на берегах Чорного моря, а це шосте століття. Арабський письменник Аль Масуді пише, що київський (руський) князь Дір "*перший із слов'янських королів властитель великих міст і багатих населених країн*". А князь Київський Аскольд із своєю дружиною ходив на Візантію ще в 860 році. Отже руська-українська цивілізація, як державне утворення, вже існувала далеко перед згаданою Кірілом датою – 862 рік – і то кількасот літ. Не годиться священикові спекулювати історичними фактами... Характерно, що Діра було поховано в церкві св. Ірини, а князь Київський Аскольд при хрещенні отримав ім'я Миколая. Одне слово, і Дір, і Аскольд – князі Київської династії, були християнами і вбито їх підступом.

Якщо йдеться про Церкву, "*Русскую Церковь*", яку очолює Кіріл, то вона появилась на світ Божий в 15-му столітті, виокремившись із Української Митрополії Київської і всієї Русі. Першим Московським митрополитом був поставлений князем Васілієм II єпископ Рязанський Йона, поставленим **неканонічно**, без благословення Вселенського патріарха, і щойно його наступник Феодосій в 1461 році титулувався вже Митрополитом Московським, також **неканонічно**. Від тоді понад 140 років РПЦ була неканонічною і жодної єдності з Митрополією Київською і всієї Русі не мала понад 200 літ – аж до 1686 року.

Не більше, ніж пропагандистський прийом, є спроба пов'язати між собою 862 рік і 988-й, рік Хрещення Русі-України. По-перше, християнство в Русі-Україні розвивалось віками перед 988 роком. Як вже згадувалось, християнами були князі Дір і Аскольд, християнкою була кн. Ольга... Акт 988 року був, так би мовити, формальним завершенням цього процесу. По-друге, 988 року жодне місто, жодне плем'я Московії-Росії, не прийняло хрещення. В 991 році мешканці Новгорода "воспротівілісь" прийняттю хрещення, а в 1071 році там вибухнуло антихристиянське повстання, і всі жителі міста пішли за поганськими волхвами. В другій половині XI ст. жителі Ростова Суздальського вигнали з міста по черзі трьох єпископів, що прийшли з Києва – Феодора, Іларіона і Леонтія. В роках 1024–1071 в землі Суздальській вибухнули тривалі антихристиянські повстання. Прочитаймо лист архєп. Макарія до царя І.Грозного, "Стоглав" 1551 р. або лист Е.Ільїни про 1000 – ліття хрещення Русі. Та незаперечним є факт, що Московщину просвіщали українські-руські проповідники і єпископи, де їх мордовано. Київська Русь-Україна осягнула високий рівень релігійної культури, яка спрямовувалася до Новгорода, Москви, Пскова, Ростова і інших міст Москоїі-Росії. Д.Мордовець через століття напише: "*Сей малороссийський народ – яко пчела потодельая даёт Российскому государству и лучший мёд умственный, и лучший воск для свечи российского просвещения...*"

Щоб закінчити це питання, подамо ще одну історичну довідку. Кіріл, воздавши хвалу Києву, "матері городів руських", в його розумінні – "російських", говорить: "*В своё время известныє исторические обстоятельства (про що буде ще мова) привели к умалению роли Киева в цивилизационном формировании Руского мира. На долгие столетия центр Руси переместился на Север. (....) Потому святитель Петр, митрополит Киевский, перенес кафедру в Москву. И его выбор приняли все последующие митрополиты*"...

Отож воно дещо не так було. Святитель Петро не переносив своєї кафедри до Москви, у Москві він мав своє подвір'я, або "мешкав там" і перебував у Москві не постійно. Нема жодного документа про перенесення кафедри Митрополії Київської і всієї Русі з Києва до Москви, а такий документ, Томос Вселенського патріарха, мав би бути. В листі Патріаршого Константинопольського Синоду з 1354 року читаємо: "*Хоч митрополит перебуває в іншому місті, та одначе Київ є його першопрестольним містом*". Звертав на це увагу і цісар Контакузен ще десять років раніше, а саме: "*щоб в цілій Русі був один митрополит у Києві*".

І з тим "*вибором последующімі мітрополітамі*" було дещо інакше, їх просто не випускали з Москви до Києва впродовж століть, хоч єпископи України-Русі закликали і домагались їхнього повернення. Згадаймо хоча б долю митр. Прокоповича. (Цю практику застосовували і за радянських часів – Довженко, Руденко, Шелест та інші).

Ми тут не будемо з'ясовувати, коли і де народився "русскій мір" – це вже давно довели російські учені історики і філософи, до яких Кіріла годі віднести. Натомість напевно знаємо, коли кіріловський "русскій мір" появився над Дніпром в Києві і створив ті "*известные исторические обстоятельства*", що і призвели до занепаду Києва. А сталося це **1169 року**, коли Суздальський князь Боголюбський з "дикими людьми", як писав літописець Нестор, напав на Київ, спалив його і пограбував, навіть дзвони з церков забрав: "*Грабили два дні ціле місто Поділ і Гору, монастирі і Софію, і Десятинну Богородицю, і не було помилування нікому же і не від куда церквам, що горіли, християнам вбиваним, жонам, веденим у полон...*". Ця трагедія повторилась і в 1172 році та ще пізніше, що стало початком занепаду Київської Русі-України і власне призвело до "*умаления роли Киева*" .. та підготувало дорогу для Чінхізхана.

А чим від цього відрізнялося ставлення Петра I до Києва чи Батурина у 18 ст.? Яка тут може бути тотожність цивілізації, що зродилась в Україні над Дніпром багато століть тому, і "русскім міром" Кіріла? Де тут можна знайти "*общность менталитета наших народов*"?

Концепція, яку творить ("*видвінул і сформулірoвал понятіе о странах русского міра*"") Кіріл: "*все ми русскіе люді*" не є чимсь новим. Це осучаснення старих російських імперських ідей. Російський візантиліст XIX ст. В.Г.Васільєвський писав: "*Тому, що Росія перебрала всю спадщину Візантії, кожен православний став росіянином*". Це також повернення до старого "*Самодержавіє, Православіє, Народность*", повернення до теорії горе-істориків совєтських часів про Київську Русь, як "колиску" трьох народів.

Тільки як це можна приклеїти, як намагається це зробити Кіріл, до руського-українського світу, який народився над Дніпром в Києві 988 року і ще раніше? Господь наш Ісус навчав: "**Пізнайте правду і правда вас визволить**". А що теревенить православним людям Кіріл і про що йому йдеться?

(...)"неоспоримое значение для общности Русского мира имеют достижения русской литературы, художественного искуства, балета, кино, спорта, а токже научные и тихнические изобретения, появившиеся в рамках русской цивилизации... (...) Народи Русского мира не могли бы создать цивилизационную общность, не имея языка межнационального общения. Таким языком коммуникации стал русский язык." Знову нічого нового, просто повторення фрази В.Путіна. І М.Хрущов товк нам, що чим скоріше всі оволодіють російською мовою, тим швидше побудуємо в СССР коммунізм. Наука Кіріла нагадує нам прісновам'ятні постанови ЦК КПСС... То він говорить, що: "*верить во Христа каждый народ научается на своем языке и в рамках своей культури*" *і відразу*", то застерігає: "*страна относит себя к Русскому миру, если в ней используется русский язык как язык межнационального общения, развивается русская культура.*"* Тому то Д.Табачник так настирливо поборює українську мову і культуру.

Ще Кіріл навчає, що "*принадлежность к Русскому миру определяется не принудительным путем, а на основе свободного выбора людей и народов...*" Це також не новина, адже СССР постав на "*основе свободного выбора людей и народов*", хоча російський полковник Муравйов у своїй відозві 1919 р. писав: "*Ми принесли цю революцію з далекої Півночі на вістрях штиків і штиками її насаджуємо*". Ну, Кіріл цього не каже, він поки що лише освячує воєнні атомні кораблі РФ, очевидно, для "русского міра".

Кіріл свідомий того, що нав'язати українцям "руській мір" не можна "*без координации усилий государства* (російського, очевидно), *Церкви и гражданского общества...*"* Також стара "*симфонія*"...

Характерно, що, називаючи православні народи, Кіріл ані словом не згадав про православну Грузію. Забув чи не випадало? Примітно, що в його мові і програмі ви не знайдете жодного слова християнської покори, покаяння, як це зробив папа Іван II, вибачившись перед іншими церквами і народами за гріхи римо-католицького Костела супроти них.

Російська Православна Церква ніколи ні перед ким не вибачалась, навіть перед своїм народом. Хоча вже з початку 18 ст. вона остаточно стала частиною державного апарату і служила самодержавно-кріпосницькому ладу.

Помісний Собор РПЦ у листі до М.Горбачова з народи 1000-ліття Хрещення Русі писав між іншим, що завданням його, Собору, є "*осуществить в новых условиях идеи, провозлгашонные Великой. Октябрьской Социалистической Революцией*".

А ще згадаймо покаяння патріарха Тихона перед радянською владою і його послання православним чадам, які мали: "*убедиться в том, что советская власть действительно народно-робочая крестиянская власть и потому прочная и непоколебимая*". А підпис митрополита Ніколая на протоколі совєтської Комісії про те, що **КАТИНЬ** – це злочин німців? Цю версію неправди про Катинь сам патріарх після війни публічно повторював разів два чи три. Найвища влада Росії вже визнала публічно, що Катинь – це злочин НКВД, а РПЦ мовчить.

Амінь! Ще повернемось...

* *З виступу Кіріла на III Асамблеї Русского міра 3 ноября 2009 г.*

Літ: Повість минулих літ; Київський літопис; Новгородські літописи; Стоглав 1551 р; Г.Георгі. – Вєлікія Россія; І.Келлєр – Православіє; Н.Нікольській – Історія РПЦ; П.Євдокімов – Православіє; Православіє – Полная енциклопедія, С-П. 2008. А.Дугін. Основи геополітики; М.Грушевський. Історія України-Руси. Журнал "Н і Р".

НОВІ ВИДАННЯ

У тижневику "Нація і держава" (№ 22, 16 червня 2011 р.) було опубліковано новелу Тетяни Коломійченко "Розкуркулена", яка вразила наших читачів глибинною правдою про трагічну долю української жінки в роки більшовицької окупації й водночас – вразила незламністю духу й віри українки, яка пережила найжахливіші випробовування, здолала підступність ворогів і внутрішній страх, зустріла найвеличнішу в її житті подію – проголошення Незалежності України і першого грудня 1990 року власноруч проголосувала за самостійну Українську державу: хай живе вона вічно!

І раптом – несподіванка: талант Тетяни Коломійченко відкрився для нас новою гранню. З'ясувалося, що вона пише не лише проникливу прозу. Нещодавно у дніпропетровському видавництві "ІМА-прес" вийшла її книжка "На халяву (сатира та гумор)". Щоправда, тут авторка виступає, як Тетяна Коломійчук (схоже, її літературне псевдо). Вона дошкульно та з гумором пише про вади сьогодення – на злобу дня. Книга, гадаємо, знайде свого читача, хоча й наклад її вельми малий.

Ми вирішили подбати про те, щоб наші читачі якнайшвидше познайомилися з сатирою та гумором Тетяни Коломійченко (Коломійчук). Тож публікуємо її твори з нової книжки – "На халяву". Читайте і смійтеся!

З ГУМОРОМ, НА ЗЛОБУ ДНЯ

Тетяна КОЛОМІЙЧУК

КОВБАСИ

Стоїть жінка в магазині
Та біля вітрини,
А там ковбас ароматних!
Аж котиться слина...
Біля неї дівчаточко, –
Рочків з п'five вже буде, –
Про щось просить тихесенько,
Щоб не чули люди.
– Що ти хочеш? – жінка мовить.
– Ну, купи, будь ласка...
– Що купити тобі, доню?
– Ковбаски, ковбаски...
Подивились іще хвилю,
Щоб збити оскому...
– Понюхали, – каже мати, –
– А тепер додому!

СВІТ У ТУНЕЛІ

– Як сховатись від напасті? –
Запитала тітка Настя.
– Не блукай ніде даремно
Пізно ввечері, як темно, –
Каже Насті тітка Христя
У червоному намисті.
Ішла Настя вночі пізно
(З транспортом було завізно),
Навпрошки ступала тихо, –
Встерегло її тут лихо.
Сталась, Боже, справжня
драма!
Полетіла Настя в яму.
Далі все було, мов диво:
Світ в тунелю – так красиво,
Зліва йшов святий Гаврило,
Справа – в золоті перило.

Настю хтось знайшов зарані
Ледь живу – і до лікарні...
– Що зі мною? – серце стука,
– Хтось поцупив кришку
з люка, –
Каже лікар. – А Ви, Насте,
Умудрились туди впасти.

КАНІБАЛИ

Канібали душу з'їли, –
Ходить тіло без душі.
В казані ту душу гріли
Біля річки, в комиші.
Запустіло людське тіло,
В нім ні жалю, ні образ...
Канібали душу їли
Поступово, не за раз.

Душу ту вони купили
Чи за гречку, чи муку...
І тепер душа безкрила,
Наче пес на повідку.

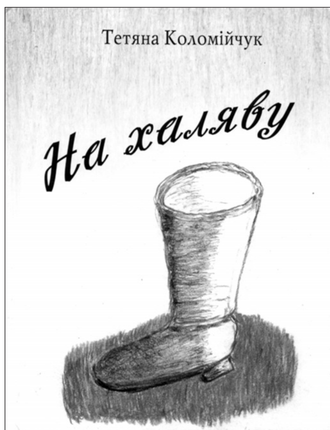
Не літає, не співає
І не знає в чому суть...
Ходить тіло і питає,
Як ту душу повернуть.

ВСЕ ДЛЯ ЛЮДЕЙ

Партія регіонів
Пише нові закони.
Правлячі наші клани
Мають міцні аркани:
Газ перекриють, світло
Вимкнуть усім, хто бідний.
Партія регіонів
Творить нові закони:
Борг олігархам спишуть, –
Люд уже ледве дише.
Час демократії, час...
Твориться все для нас:
Всіх нас лікують гроші, –
Всюди порядки гожі!
Воля! Красиве слово
В серці озвалось знову.
Дзвонять сердечні дзвони...
Статки – чужі мільйони.
Партія регіонів
Пише собі закони.

РАБСЬКА ЗВИЧКА

Казав Литвин, що критика –
То є рабська звичка...
Патриції розвелися
І мовчати зичать.

Чомусь вони заблукали
До нашої Ради
І сказали, що не можна
їх критикувати.

Щоб всі голови схилили,
Опустивши очі,
І слухали патриціїв
В години урочі.

Терпіти нам все велено...
Скажу поміж нами,
Що всі наші патриції
Комусь є рабами.

НА ХАЛЯВУ

На халяву все придбали,
Що мало принаду,
На халяву розібрали
Заводи й посади.

На халяву гроші брали,
В халяву ховали
І маєтки будували
Розкішні! На славу!

На халяву ліс рубали, –
Здригалися гори...
Покотилося немало
В таємні офшори.

Все ділили на халяву
Скільки було сили!
Ваучери спритно й вдало
За безцінь скупили.

Отака у нас халява,
Нівроку, широка...
Досягти такої слави –
То хитра морока.

Скільки ж всього на халяву,
Те кожному звісно...
Чи ж насититься орава?
Чи ж пузо не трісне?

БОРГОВА ЯМА

Живемо в борг
На світі білому...
Відбувся торг –
Усе поділено.

Отим боргам
Закони пишуться, –
Платити ж нам
Усе залишиться.

Живемо в борг,
Все позичаємо...
Відбувся торг,
А ми й не знаємо.

Борги, борги,
Не раз позичені.
Були торги,
Добром насичені...

Щоб ми жили,
На борг трудилися:
Чужі борги
Нам залишилися.

СУМУЄМО

ВІДІЙШОВ У ЗАСВІТИ

Володимир ЗАТВАРСЬКИЙ

Ділимось сумною звісткою, що 14 липня 2011 року відійшов у вічність сл. пам'яті. друг Володимир Затварський.

Він народився 1931 року в селі Стара Ропа Старосамбірського району Львівської області у селянській родині. Юнаком був залучений до юнацької сітки ОУН. Працював під керівництвом окружного провідника ОУН під псевдо "Підгірний". Шістнадцятилітнім юнаком був заарештований за зв'язок із українським збройним підпіллям і засуджений 1948 року військовим трибуналом МГБ Дрогобицької області на 25 років позбавлення волі. Покарання відбував у концтаборах Інти Комі АРСР. Звільнений з ув'язнення у 1956 році згідно з рішенням комісії Президії Верховної Ради СРСР.

Після відбуття першого терміну ув'язнення продовжував підпільну діяльність. Один з ініціаторів утворення "Об'єднання ОУН – Північ". Разом з Б.Христиничем розробив проект програми та статуту організації. Учасник установчих зборів "Об'єднання", де склав присягу та був призначений разом із Б. Христиничем у референтуру пропаганди, брав участь майже в усіх зборах Керівного Осередку. За дорученням провідника "Об'єднання" Ярослава Гасюка намагався налагодити організаційні зв'язки з українцями Воркути, привіз друкарську машинку з України, автор численних рефератів та листівок. Безпосередньо пов'язаний з Я.Гасюком, Б.Христиничем, В.Василиком, Я.Кобилецьким, Д.Жовтяком та іншими.

У справі організації заарештований у вересні 1959 року та засуджений Верховним Судом УРСР на 8 років позбавлення волі без обмеження в правах. Покарання відбував спочатку в тайшетських, а мордовських концтаборах.

Після відбуття покарання жив і працював в Інті. З розпадом Радянського Союзу повернувся в Україну та проживав разом з дружиною у м.Самборі Львівської області, де брав активну участь у громадському і політичному житті. У таборах і в Україні зібрав величезний матеріал, який чекає на видрук.

Володимир Затварський залишив у глибокому смутку доньку Ірину, онуків, брата Богдана, родину та друзів.

Похорон відбувся з Української греко-католицької церкви в м.Самборі.

Слава Україні!
Вічна Йому Пам'ять.

РО КУН, Спілка Політв'язнів, Братство ОУН-УПА

ПАМ'ЯТНІ ДАТИ СЕРПНЯ

1 – 1913. Померла українська поетеса Леся Українка

– День Військово-Морських сил України

4 – 1914. У Львові засновано Союз Визволення України

– 1919. Загинув полк. Дмитро Вітовський – військовий міністр ЗУНР

5 – 1899. Народився Борис Антоненко-Давидович – письменник, довголітній в'язень совєтських таборів

– 1940. Помер історик Дмитро Яворницький

10 – 1907. Померла письменниця Марко Вовчок

12 – 1925. Помер поет Володимир Самійленко

18 – 1836. Народився письменник Олександр Кониський

19 – 1944. Загинув член УГВР, поет Юрій Липа

21 – 1627. У Києві вийшов друком перший словник української мови Памви Беринди

– 1925. Помер поет і письменник Осип Маковей

25 – 1943. III Надзвичайний Збір ОУН

22 – 1944. Загинув Ростислав Волошин (Павленко), голова Збору УГВР

24 – 1991. Верховна Рада України ухвалила Акт про Незалежність України

27 – 1856. Народився видатний український письменник, поет Іван Франко

– 1920. Відбувся З'їзд українців-військовиків у Празі, де було утворено Українську Військову Організацію – УВО, яку очолив Євген Коновалець

30 – 1883. Народився ідеолог націоналізму Дмитро Донцов

– 2003. Загинув Іван Гавдида "Лісовий" – заступник Голови Проводу ОУН

31 – 1919. З'єднані українські війська УНР і УГА здобули Київ. Свято Зброї

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9